

Universitätsbibliothek Paderborn

Annales Ecclesiastici

Jncipiens ab Anno Redemptoris DCC.XIV. perducitur vsq[ue] ad Annum
DCCC.XLII. quo & orta hoc sæculo in Oriente, debellata est penitus
Iconoclastia; vt planè qui Tomum hunc Panopliam dixerit aduersus impios
Iconoclastas, veritatis scopum attinget, Continet annos C.XXVIII.

Baronio, Cesare

Coloniæ Agrippinæ, 1624

Iesv Christi Annus 812. Leonis Pap. III. Annus 17. Caroli Mag. 12. Mich.
Cvrop. 1. Impp.

urn:nbn:de:hbz:466:1-15233

Porro sancti Arnulphi causa, facta est eius Ecclesia le-
positum eius generis Regum Francorum, eorumque si-
liorum.

IESV CHRISTI
Annus 812.

LEONIS PAP. III. CAROLI MAG. II. IMP.
Annus 17. MICH. CVR. I.

REDEMPTORIS annus octingentesimus duodeci-
mus, Indictione quinta incipit, quo Michael Imperator
reddita Ecclesie pace, Manichaeos (qui & Pauliciani
sive Atrigini sunt dicti) regionis Orientis eorum haereti-
cum magister infelices, lege aduersus eos sancita, e me-
dio auferre conatus est. Habet de his in primis ista Theo-
phanes: Multo sane diuino zelo Imperator postquam motus con-
tra Manichaeos, qui non Pauliciani dicuntur, & Atrigini in
Phrygia & Lycania degentes, capitalem animaduersionem Nico-
phorum sanctissimi Patris, & aliorum piarum predicamentis
promouit, quibus scilicet laudantibus & hortantibus, acri-
us est autem per alios nequam morum consiliarios, obtentu pau-
teritatis, cum esset impossibile illos per totam aegre, qui eorum ce-
re decepi. Demum abant autem indote, non licere
facere de his promulgare contra imperatorem, per omnia diuina
scriptura hoc aduersantes scripturas. Si enim Petrus & Petrus Aposto-
lorum doctrinam & Spiritum ab vnicuique mandauit, & istam mori-
ficat: & Paulus clamavit: Quis talis inuenit? agunt, digni sunt
morti, & hac de solo corporali peccato: quomodo non heremus con-
tra eos erant, qui omni spirituali & corporali paruita demonibus ser-
uunt. Alit hic noui schismatici occasio, sobotta est: etenim
maiores nostri, ut inter alios sanctus Ambrosius auerfa-
tus est communionem illorum Episcoporum, qui aucto-
res fuerunt, ut Patricius cum suis Maximi Imperatoris
gladio feriretur. Est & de his Augustinus epistolam ad Pollidum,
scilicet eundem aduersus istam sententiam asseriones.
At de his superius dictum est.

II. Sed quae per Michaelem Imperatorem aduersus Pan-
licianos gladio sanctae lege sancita facta sunt, videamus:
et Lucas Siculus huius temporis scriptor, in libello quo e-
iusdem haerese impetremat & haereticorum res gelias est
prosequutus, tradidit his verbis idem ego Michael pater pos-
sum Imperator & qui post eum Regnum tenuit Leo, variis & in-
dignis modis infestari ab heresi Christianis, nisi in omnes Roma-
nos ubi partes lateranensis arie sectae participo necati in-
ferunt. Quae in Armeniam perlatam est regnum aditum ad
Thomam Episcopum Nicosiae, & Patricium ducem Praefectum,
occidit & in regno inquit quos morte digni exitu duces repe-
dicantur.

III. Post hac quidam de Serey discipulo, & inuicem qui Asati seu
inhibiles appellatur, Praefectum per datus & pro locum ingre-
ditur, & Cynabarita pariter Thomam Nicosiensem; erre-
ptus, protinus fuga, in Melitenem fugatur. Et ut tunc per illam
uiam Saracenum qui Saraden inebant Amari Monasteria
tis, ab hoc accepto ad habitandum Argea, sedam inibi fuerit Asa-
ti, & agone facta, in omnibus circum loci populari, & pro eis a-
gere per Romanam ditant impunit. Serey porro cum in Argea an-
num aliquot cum discipulis hisse, iussu tamen Dei iudicio, secuti
discedit, ut qui Eclesiam Dei discederet, in quem missus est san-
ctus. Nam in anno quidam de Nicosia Caesello hominem na-
tū in morte, qui Argea supereminet, faciendum asserit in eam,
quia ex eius manibus extorta, & in eam impalio, ipsum interse-
cit, ut in hunc modum crepta est vita non solum, & omnium te-
rrenis melioribus, anno post ab eum conditum sexies mille simo tre cen-
tesimo tertio.

Huius discipuli praecipui & arcantur: omnium praecipui
fuerunt Michael & Casari, & Ioannes equestris Argea
tres in sacerdotibus, & Theobaldus ille de quo dictum est, & Basilium
& Zosimus, alij, complures. In omnes eius discipulos, quos & con-
praecipuos appellat, tanquam conuocatos, populum uenerun-
tum, qui ad Argeam conuenerat post eorum magister, hunc, eius de
& aliorum qui praesentem primum inuenerunt, & in illa terra impo-
Annal. Ecclesiae, Tom. 9.

res pari omnes inter se in honore fuerunt: nec unum amplius (ut
satis est) ceterorum magistrum designari, sed aequali omnes gra-
du constituti, alio sub se sacerdotibus habuerunt, qui de eis Nota-
ry dicebantur.

Per id uero tempus eminet a gentis principis Carbeus, qui pe-
ssimum plebem illam regens, rursus uidei cum numerum adiecit,
ut cum capi omnes Argea non possent, uenit ad se librum, cui ex
edificauit domicilium, in ea collocari, sua opera & Melitenem
Agarorum tyrannidem deuenit, & illa sua ab aliorum homi-
num consortio separet ad amicum familiaritatem prosequi se
componens, studens etiam Armeniam uicinos esse, Romanorum, im-
perio, mirum ut eis qui ipsius motibus obsequii uellent, hoc sibi ma-
gis redderet obnoxio, haberet, ad praesens agenda facio & prae-
cipue: eos uero qui patere noluerunt, uenudatet Saracenis. Roma-
norum itaque, arcei opte ad Pontum sine sunt, & adhaec populi datur,
tutum illis ex loci opportunitate & profugum & asylum, & statens,
qui per Romanum imperium ad mortem properat, hunc sibi am
tebantur. Neg, hoc solum, sed delicatioris in seipos & in imperan-
tes artem illarum quibus uicinia erat in Libria, incolis, prope, ta-
litem morum libertate atq; in potentate ad se prouocabat & allec-
tat. Illo igitur ad hunc superstitio nonnulli ex memoratis sacerdoti-
bus uia migrarunt, alij penitus relicti, ac deserti manserunt. post
eum uero mortem, excepti uisus per se, gentis tyrannidem Chry-
sostema consolentur ac gener eius. Quo regnante Tibricani ipse per-
uenimus, regis in obsequio causa, &c. At illa sub Basilio, de quo
sub eodem auctore suo loco dicendum. Porro sub Nicopho-
ro Imperatore mala illa sepeferunt etiam Constanti-
nopolim.

IV. Turpem uero faciem Constantinopolitanae Ecclesiae
huius temporis describens Theophanes, ostendit, iactantia
zaniorem lenis sub Nicophoro Imp. eadem excreuisse
diuersarum haeresium non Manichaeorum tantum, sed &
iconoclastarum & aliorum haereticorum, ut eorum ex-
purgatio perdit libelli uideretur: ad quas succedendas imp-
probas segetes pij Michaelis Imperatoris studium uigilias
non desuit. in eos enim animaduertens, eorumdem cum com-
pelle reandaciam laborant: inter quas (inquit Theopha-
nes) unum ex supra dictis studiorum saluum eremitum, qui uico-
sanctissima Dei genitrici in deponerat, lingua recitauit multauit,
qui & mortuus est corpore & anima. Collegam uero suum Nico-
lanum, pro matrem eum se ponentiam aliorum, omnibus publicant,
& constantem in sua ipse mala, et ad id illum in monasterio in-
dignum non libere a conuersatione habuit proprio abuteretur. Sed
praeter haerese, prauis quoque moribus libentem popu-
lum sub Nicophoro ita fuisse liquet, atq; boni odium adeo
inletum in Christianorum animis, ut aduersus Michael-
lem probitatem restituere sitagetem, tumultuati fuerint,
tam & contra gratias plurimas Deo repedere debuissent,
quod sublati Tyranno omnium uictiorum satore & nu-
tritore, misisset ad eum purganda Michaellem Angelum suum,
quem ingratus populus diu habere non meruit: nam au-
terem illum Deus, deterrorem Nicophoro Leonem Ty-
rannum in eorum uisionem immitit, sed haec anno se-
quenti.

V. Contigit hoc anno & uita migrare magnum illum mi-
rae sanctitatis uirum Platonem Confessorem multiplici-
bus ex plurimis certaminibus coronis insignem, a nobis
superius ordine temporum recensitis, cuius cum profici-
entis illius praebis, equum est recitare triumphum, ipsius
inquam ex hac uita ad Deum transitum, ab illo qui aede-
rat Theodoro Sadita aequo Confessore descriptum, his
uerbis.

Sed quidam (inquit) confitentium postea sunt ubi scilicet de
imperare Michaeli & carcere S. Plato deductus suo reddi-
tus est monasterio. Non amplius patet ipse etiam si se detinebat,
quonia propter infirmitatem non amplius corporis necessarium usum
per seipsum ex parte poterat: sed modo in lectulo uelut in superio-
ra exeret attonus & certum non atq; laborem relaxatione, modo in
stante aliqua sceleris eius, Dauidi psalms pronuntiabat. Et
uante Deum ipsum praesentem, quos, ad fratrum societatem ad-
iuuandam pertinebant, omnia conferebat salutaria consilia, ad mo-
nitione, uere illi uoces, ad libertatem pro veteri & paternis bene-
uolentia, qua uis in eos conferret. Non tamen ualebat opus sa-
cere, neq; uera sceleris, neq; uelut in uis, nisi quantum mi-
nistris

CAROLUS
CAPVT
MANT
CA 812
RVM.

IV.

LABOR
RATIP
IN EX
PURGAN
DIS HA
RESIBUS
ATQUE

V.
S PLATON
SIS DE
TVS.

ria, intercepti sunt: alij vero Cyprium, & ex hac Byzantium praeparant; quos Michael Imperator & Nicephorus sanctissimus Patriarcha benignè non solum accepit, Nam hūc querebant ad urbem, monachum insigne donavit: hūc vero qui in Cypri remanerat, monachū & laici talentum auti transfusi, & hūc diversis consolatū est modū. Erat quippe Michael sacra omniū flammis & claudis, circa negotiorum vero dispositionem in ea, frivante subdiaconi theophile magistro, & ceteris Principibus, huc usque Theophanes.

XII. Hoc eodem anno, initio filii Imperij Michael Imperator Legatos suos misit in Occidentem ad Carolum Magnum Imperatorem, & ad Leonem Papam, iunxitque eos Legatis illis reducantibus, quos idem Carolus Imperator anno superiori miserat ad Nicephorum Imperatorem cōfirmandae pacis causa: missi enim fuerant hi, Hatto Episcopus Babiloniensis, Hugo Comes Turo, & Aio Longobardus Foroliviensis & cum his Leo Spathar, natione Siculus, atque Vuilharius Dux Venetorum. Hi igitur cūm peruenissent Constantinopolim, occidit Nicephoro Imperatore cum Michaele rem agentes, eum ad pacem cōspensandam promptum inuenierunt. Qui (vt dictum est) cum eidem suis Legatis ad Carolum misit, qui hoc anno ad eundem Aquiligranum peruenierunt, atque Graecā oratione laudum eidem Caroli Imperatoris dixerunt, & Augusti titulo celebrarunt. Haec habent veteres Annales Francorum.

Nomina autem eorum qui fuerunt haec sancti Legatione Imperatoris, sunt Michael Episcopus Arlaphensis & Theognollus Protopatarij. Qui reuertentes, Romam (vt habuerunt in mandatis) venerunt ad Leonem Romanū Pontificem, atque in basilica sancti Petri eiusdem sededis libellum, nempe communicatoris litteras ab eodem Pontifice acceperunt, haec Annales Francorum.

XIII. Miserat enim ex more Catholicus Imperator ad Romanum Pontificem Catholicæ Fidei protectionē, vt Catholicæ Ecclesie communionem consequi mereretur, & a quadiuulsi fuerant praedecessores Orientis Imperatores: quam consensus est, datus ab eodem Pontifice, vt dictum est in basilica S. Petri ad eundem Imperatorem litteris communicatoris. De legatione autē quam sequenti anno Carolus ad Michaelem misit, dicemus suo loco.

XIV. Ad haec vltima tempora Caroli Imperatoris, qui profectus fuit res Hispanas, referunt decantatam Francorum cladem illam acceptam in sibus Pyrenæis, ad Rocidam vallem, vulgo dictam Roncisualle, in qua praeter multos alios caesos desiderati sunt illi nominatissimi Duces Rotlandus Britanniae Comes, Anselmus & Eginhardus, aiuntque & Carolum ipsum fractum viribus in Gallias rediisse, & paulo post defunctum esse, tonamque id factum per Alfontium Regem Galliae cognomento Castum. Hi autem quā longē in primis in his quae sunt temporis aberrant a veritate: omnes sint iudices. Cladem namque illam contigisse anno Redemptoris septingentesimo septuagesimo octauo, Chronographi omnes, qui per singulos annos res Caroli Magni dixerunt, & iidemque eiusdem saeculi scriptores, absque dubitatione pari constanti testantur. Porro hanc non aliam fuisse ab illa, quam ipsi scriptores rerum Hispaniarum hoc tempore ponunt, illa necessitas demonstratio ex eorum perita officina declarat. Si quidem aequè omnes affirmant, in hac clade desideratos esse dictos viros insignes Rotlandum, Anselmum & Eginhardum. Verū cum isti omnes reperiantur occisi in dicto proelio ante annos trigintaquatuor, nihil dubij penitus remanet. Non enim puto, hos esse dicturos, eodem praesentes viros iterum esse mortuos. Est de his (vt alios omitam) eius temporis scriptor, qui fuit eidem Carolo a secretis Eginhardus, qui ipse Caroli vitam scribens, eius sermē scriptionis exordio, ista de his quae tunc contigerunt, sic habet.

XV. Cum enim assidue penē & penē continuo cum Saxonibus bellaretur, dispositus per congrua consilio non loca praesidio, Hispaniam quādam maxime poterat belli apparatus aggreditor, saltemque Pyrenæi superatis, omnibus quae adierat oppidis atque castellis in de-ditionem acceptis, saluo atq; incolumi exercitū evertunt, praeter

quod in ipso Pyrenæi iugo Vasconiam perfidiam parumper intrudendo contigit experiri. Nam cum in agmine longi, vt loci & angustiarum situs permittit, portuisset nec exercitus, Vascones in summa montu vertice positi ostēdit, (est enim loci) ex spacitate situarum, quarum maxima est ibi coepta, insidias ponendū oportuissimum extremam impedimentorum partem, & eos qui non suo agmine incedentes, subsilio praecedentes tuebantur, desuper inuidentes, in subsiliam vallem deiecerunt, confertim, sume proelio, vt quae ad vnum omnes interficiunt: at direpta impedimentis, natis beneficiis, quae iam insubstant, praecellit, summa cum celeritate in diversa disperguntur. Aduenabat in hoc factu Vascones & leuissimos armorum, & loci in quo res gereretur, situs. E contra Francos & armorum gravitate, & loci iniquitate per omnia Vasconibus reddidit imperat.

XVI. In hoc proelio Eginhardus, alias Eginhardus Regie mensae praepositus, Anselmus Comes P. datus, & Rotlandus Britannici sitorij Praefectus, cum alijs compluribus interficiuntur. Neque hoc factum ad praesens vendicari poterat, quia hostis, vt perperat a vita dispersus est, vt ne fama quidem veniret, vnum gentium querebant, haec tunc de his Eginhardus. Qui cum dicitur eo tempore factum, quo iuge vergebant Saxonum bellum, plane declarat, nequaquam fieri potuisse his vltimis Caroli temporibus, quibus iam diu ante (vt dictum est) a bello Saxonicō cessatum esset, superatis penitus illis, & ad Christianam religionem perductis. Sed & longē ante haec vltima Caroli tempora eam cladem contigisse, ex eo etiam demōstrat idem Eginhardus ibidem, dum eo ordine quo sunt gesta bella a Carolo numerans, post huiusmodi bellum Hispanicum, occent Britones ab eodem doctos, Beneuentanos sub tributum redactos, inde Bavaricum ceptum bellum, & postea Auaricum, de quibus singulis dum agūt auctores veteres, qui per singulos annos eadem sunt prolocuti, aequè post Hispanicum illud bellum ea omnia cōtigisse demonstrant. His accedunt quae de propagato ab eo Imperio idem qui supra praesens rerum in scriptis fidelissimus tellatur Eginhardus, dum ait: *Ipse Carolus per bel-la memorata Aquitaniam & Vasconiam tenuit, Pyrenæi montu iugum, & vsque ad Iberum Anonem, qui apud Narritas erit, & fertillimos Hispaniae agrus sicatis sub Dertose civitatu munita Balearico mari insularum, subegit scilicet, demē Italiani totam, &c.* plane significans ea de bello Vasconico antea contigisse quā Carolus in Italiam inferret arma.

XVII. Rursum verò procul abest, vt per Alfontium Castum ea aduersus Carolum fuerint perpetrata, siquidem magna amicitia necessitudine inter se coniunctos fuisse Carolum Magnum Imperatorem, & Alfontium cognomento Castum, nec quocquam discordiarum inter eos intercessisse, idem Eginhardus in eiusdem Caroli vita demonstrat, vbi ait de Carolo: *Auxit etiam gloriam Regni sui, quibusdam Regibus ac Gentibus per amicitiam conciliatis: Adū namque Adelfonsum Galliae atq; Astoria Regem sibi faciet ate deuenit, vt in cum ad eum litteras vel legatos mitteret, non aliter se apud illū, quā proprium suū appellari inbet.* haec Eginhardus. Frequentatum namque ab eodem Adelfonso munibus atque legationibus ipsum Carolum Imperatorem, pariter Francorum Annales edocent. Si quidem aliquando per Froiā Legatum papilionem mirae pulchritudinis ad Carolum Adelfonsum misit; postea verò, aliā legatione exhibitā per eundem Froiā ad Basiliscum, manubias deexpugnata Vlyssipona & a Saracenis vendicata ad eundem Carolum misit, captiuos Mauros, loricas atque malos: idque anno Redemptoris septingentesimo nonagesimo octauo.

XVIII. Sed vnde adeo disertis viris, res Hispaniarum historiam profectus, tam grauiterrandi proident origo & dicam: Quod enim Turpini nomine (quisquis ille fuerit) somniorum ac fabularum vanus contextor, post venerādi corporis sancti Iacobi Apostoli inuentione (quam etiam per Carolum factam esse mentitur) ponit bellum illud contigisse, in quo Rotlandus, sine Rollādis inter alios viros insignes occubuit, nulla hic habitā exactā temporis ratione, re verā tunc bellum illud contigisse sunt arbitrati, quo & fabuloso auctore ponitur. Qui hoc errore ducti sunt, antiquiores adnumerantur Tudenis & Ruderici Toletanus Episcopus ceteriores verò omnes, ne sū-

654
XVI.
XVII.
XVIII.
NECESSITUDO IN TER A DITIONE SVN ET CARO LVM.
IV III.
FARVL TYRPI EXPLO DYNR.

